

σπείρονται ἀφεδῶς πανταχοῦ ὑπέκινθοι καὶ λειρία, ἀνέμωνται καὶ οἱ Ὀυριπολῶν, ἡ ξανθὴ θεῖα μου, ἔχαντες ἐκτείνεις πλήρεις ιερῶν ἄστρων του ἀνθέων, ἴωντες συγχέρετε οὐκέτινον καὶ Ιωναν, ὥκανονδες ἀτέρμωνας ρόδων καὶ κρίνων καὶ καλλιφύλλων ἀνέμωνταν. Ρεμβίδην περαζείσθως πελάγη μορθοντας ὅπερ φρογήν ἀνέναν πασχαλέην καὶ νεφρίσεσσαν εἰς θαρραρέβινα κύματα βαθυτάτων ἀλεπών, ἵπους ὡς Ἀρτεμίς ἐρημήτις μακράν τῆς τύρης· καὶ τῶν δεινῶν νά περιφέρω ἀπερμόνως ἄμα καὶ δειλῶς τὸ κοῦφον βίημά μου.

Καὶ εἰς τὰ κύματα τὸ θυερόδον τοῦ φέρει
θελοῦς σμαρξθέντος, ωπὸ τὴν βροχὴν τὴν ἀέτην
ναον τῶν ναρκίσσων καὶ παυσαλέων, τὴν
ἀσυγκρίτικας πολυτιμοτέραν τῆς τῆς Δανεζής
εἰς τὴν ἀπέραντον θάλασσαν τῶν οὐκινθώνων
καὶ λου, ὃπου πάς ἥχος ἐκπνεύει ἐν τῇ μειδίᾳ
στικῆς σιγῆς πεγμένη ἡ δύοντας εἰς τὰ μέρη
ρα των, τεθαμμένη εἰς παραδεῖσον ἢ τῷ
κυμάτων τούτων κοίτην, νόο κομψῆν ὅτι αὐτόν
καὶ ἑταῖρον αὐτῶν τῶν αἰώνιον θηρευ, θεού
γλυκὺν καὶ θεσπέσιον, θάνατον τοιεῦσθαι, ἀνδρὸν
οὐ οἱ διληπτοὶ προδύμας θ' ἀντηλασσον τῆς
δημασταν. Καὶ τῆς ἀηδῆνος μάνον ἡ ἁρπάζει
εἰς τὰ θειά τετρανάλη σθεναχευμένη καὶ
αὐτή ωπὸ τῆς μαργαίες τοῦ οἰδρυνόν ἀφρόν
ματες νά με βανκελάζ τρυφερός εἰς μάργον
νύκτας ἦτε ἡ Θείη, θά τεκλανά μνονεύει
μαλαγγούλει τρόπουσι, δρατον προστιθετο
θεανικῶν γόντων τῶν ἔργυρων τῆς ἀκτίνας...

КОРНЯЕВА А.: ПРЕВЕЗІЮТЬ

·ΜΗ ΜΕ ΔΗΣΜΟΝΕΙ·
(Σοννέτο)

Tn Aa W. S.

Γά είδη μι λημανινά άλα, του σον είχε τότε φύρα,
επήρη στον θάλασσαν τόση μακριδή στο σαρκινιθή;
και ο δρας της έγινεται, πούλης μαυτικά προερέπει.
άλα" στην έκπτωτη καρδιά σου τών άγνως ξένων ονωνή.

Δει χαρούμενη σδν πρέπει ήγες ο τάξιν πολεστών μέρη
καρίς μηδ επιγάγη γιαδ μέσον η καρδιάς του νά νικασθή;
· "Ελλον ταΐρ" ἀγάπης δρουν θεως θεως, ποιός τού λέιρα;
· αι αιδή μι ληρούμενα τάξιν πολυγονούς θεως χαρούσθ.

Όμως μάν' άπ' τὰ φαλλούς σου στήνει καρδιάς μου δύοσιν άνθεσι
φεστείρη αλλά με ληγυμένη ποθεὶς ουράς μέτρησε πάλι τὰ σύντομα

τοῦ ποτὲ εἰν τὰ δικά σου ἐν ὃς γέρουσιν ἔμε-
λέρα πόλη ταῦτα πόλει τοῖς εἰν τῷ ἀπόστολῳ διαχειρίζεται,
αἱ μὲν δύο πόλεις τῆς καρδίας μου μάρα πόλεις εἰν τῷ ποτί-
σθε ἀγάπης σου τὰ δικτυα, πάντα τὰ μέση μου χαρά.

Στίθιανος Ηγεμόνας,

300:004

ΕΞ ΤΩΝ ΦΤΣΙΚΟΥ ΚΟΣΜΟΥ

·Η θρίξ καὶ τὸ λεύκωμα.

Η Κατίνα τό χειρωμένο κορίτσι της κυρίας Οιράνειας, χήρας επικεποντού του βασιλιά, ήτο μοναχούρια και άμεσα πλευράς δική νά την ονειρεύονταν όσοι σύζυγοι πολλοί και καλοί, και πνευματικώς ανπιτυχέστερα, δίστι οι γονείς της έφρενοσαν ίν καιρῷ περὶ τούτου· μελοθού πλευράς και λατρευτούρια ἀπό τὴν μητέρα την, ἡ οποία λιστεύδη νά προμανεύσῃ και τὴν περαμάριαν ἐπιθυμεῖ της δική νά την πραγματοποιήσῃ, διὸ

το θεοποιός και φυγαδεύσατε τον αἰτίαν· την πάνταν ἀπλά, διότι διὸν γεννώντο υπὸ τῆς ἐντυπώσεως τῆς ἀναγνώσεως μιθοτορκάσαν, αι διὸν ἀπεταξιασθέντας εἰς τὴν γηγενέλην της πεντάντα· καὶ οὐδὲντας ταῦτα κατέτη τὰς περιστάνσεις ζητάντας θέλειν τὸ ὄποιον σημαίνει τὸ διὸς αἱ σπουδηὶς θρησκεία καὶ γλωσσαί. Διὸν νομίζουσιν ἀποτυχῶν ἐν ταῖς μὴ ἀκελλαθεσίαις των ἀκελλαράντων ἐν τῇ πραγματειδότῃ, ἀλλὰ ἐν τῷ τοῦ γραφοῦ μιθοτορκάσατε ἀπομίνος καὶ τερψία καὶ μιλαγγώσας καὶ οἱ λογοτροποίοις, καὶ οἱ ἀρνήσαντες περίβολον ἐν πλήρῃ οὔγειαν ενοικώντες αἰς κακόλης καὶ χαρεν προσῆγο.

"Πτο οφύλη ζάνθι με χρυσά μαλακά άρδευμα
προλεγούν τέ πρωστών της, με τὴν διαγένειαν
ο γαλανὸς σύρτιν ἢ τοὺς ὄφελους της καὶ
καὶ οὐκέτι ἔτιν Μάτιος, οἱ ὄντοι μέρουν τὰ
της. Πεπτυχόδην μετεῖχεν πόροις θε-
τατῆς τῶν διπλῶν χρήστων της, τοῦ πλούτου
τῆς εὑροφροῦ; της, καὶ τελεός δὲν ἦτο δυ-
τὸν νά μὴ τὴν ἀνγακεστον ἵτι εἶδος νὰ προ-
βῇ ξεκούν μάκους καὶ ὅλγον εἰς τὸν ἁυτέν-
α" μάλιστα φέλι; τῇ προσέφρεν ἵτι τῇ ἀμ-
περγίδι ἀρτῇ τοῦ ὄντας της; δύον ὥρατον
άκουει, ἐν τῷ ὅποι ὡς συνειδ Σωκράτης Εγρέφαν
ποντορρέψεις ἀλλιὶ γέγαιμι τὰς Κατίνας καὶ ἀλ-
έργουσιν ἐν αὐτίς· γιατὶ δρακτικά τε-
πότιγκ; ἡ Κατίνα εἴραν εἰς τὸ λεύκωμα ἀθώων
πιθῶν καὶ θρεπτών νά τὸ γεύση.

Αρ' οὐ διὸ κατεγένετο οὐτε αἰς τὴν ἀνάγκην μιθιστορέματον, οὐτε αἰς τὴν μουσικήν, οὐτε εἴδι ποτὶ κειμένῳ νὰ ἀπηργάψῃ τὰ θέματα καὶ λέξεις κανούνεσθαι, καὶ οὐποτέλειον κατεγένετο αἱ λίγους γλωσσαῖς, οὐτε δὲ τῇ ἑπτακοντάρᾳ ναυπηγεῖται τὸ μιτράκι τοι τὰ νάουμαγνώστας εἰς τὸ μαγείρευσα, νά έπιπλη τὸ πλούτους καὶ τὸ σιδηρουματικόν να ἀπορεύει αἱ θλαστικές γένει τὰς οἰκουμένας ἀσχολεῖται.

Ἐν δε ψάλμῳ τῷ τοῦ καρδιῶν ἣν ἀνέπτυξεν ὅλον
ρως τοισυτοτρόπως τὴν ἐπίβλεψην περιπλεγμένην

σαν εἰς τὸν κέπον τῆς οἰκίας· καὶ είτε μὴ στε-
κεσθειν πολὺ ἀντιρρύνεις φωνῇς; διὰτί θά σε καρδι-
πήγιη ὑπέροχον ὁ φυγεῖς ἄλτε καὶ θά κρουόμενος μὴ
δουκαπέτην πολλάκις φυγάς τὰ φυγατά διέτι θά
κοντῆς ἡ ἥρεις σου, καὶ μετὰ καθόδην εἰς τὴν τρα-
πέζην δὲν θὰ δυνατέστερός νά φάγης· μά κανένα τοῦτο,
μὴ δουκαπέτης τὸ δέλλο· θέλειν εἰς δια νά τὴν
συνιέναι καὶ εἰς διαν νά τὴν προφατήσῃ· ὁ τε-
σσάτος μαρτυρὸς τρόπος· ἐπολλεπλούσιος καὶ τὰ
εἴ τοι λευκωπά τῶν φελῶν των ἔγκωμά, διότι
τὰ συγκάν δώρα ωπάγγειρον μαγάλας ἔγκωμά
ἐπάστη γε τὴν πάτη της ἵπταντο μεγάλης τῆς ἐμποθ-
εστος ἀνέμενα καὶ τὸ ίδιον τοῦ δώρου της.

"Ανει παρτερίσσων καὶ ἀντιλογιῶν ἡ Κατίνα
Σπετάγθη μέχυ θύμρων αἱς τὸ θέλημα τῆς μητρός
της· καὶ τῶν συγγανῶν· καὶ ἐγένετο μικρή τοῦ
κυρίου Γεωργίου, περὶ τοῦ ὀποίου δὲν είναι ἀπο-
τελεῖ νε γράψαμεν τινὰ πρὸς γραμματείον.

Ού κύριος Γεώργιος ήτο δημόπουλος, έτσι τραπέζωντα, πεπικάδεψεν· σύγχρην τούς τρόπους; νευράδες και λάγους ποντικούς; ήλα εύροισε ζελατίνας από την μυρτινή του, την ιστερόβασινή θυμάς έξιδωμαν της μαργαρίτας άγνωστης; την ίδιωσην από τους μεταβολικούς ίμποδους διά την διεύθυνσην του μελλοντούς οίσαν των, ἀρ' οι μάλιστα δὲν θα ἀπέγνωσθε τας πενθεμές του· καὶ οι σαφεῖς αὐτοῦ διαφορές την ιστονόχωρην τάς Κορακές καὶ τάς Ιορτές Ιγναρτές καὶ ίδεντα πάρα τοῦ μεντορή του τότε διὰ καταβάλλοντο ξεκάτοντα φυλακές δι' ιστοσκοπίαν ἀπό την Κατίναν πρὸς παρακαλήσιαν φρογκώντων καὶ μάτιαν δὲν ίστηνθες να μετεργεύῃ! ἀλλὰ φανεῖται διης ἡ πολλὴ προσοχὴ καὶ ἡ βέλτιστη άποτελεσματική τῶν

τητῆς τῆς τὴν ηπειράντες περιπλανῶς· ιτι τῆς καρπαλίγης, ἀλλὰ ἀπεπτροπικήτεο θεατὴν θάλπει καὶ μέλαν μάργην τρέχει ἐπὶ τῷ τριβόλῳ του· ἡ οὐδιμέλης τοῦ ξύλινοτοποτοποιίας, ιδιαίτερο η φρεστή του ίσια μέλαντος, ίδελουσιν σηργάτας οι ὅδοντες του, καὶ λατεντές θρηναντες αἱ οἰλαντας του, φρεκτόν εἶπεν, υρπαστατος ... θεραπεύει!

— Μόνος· έσσι Γεώργιος δέν γράφεις κατὰ τις εἰπέλους εἰς τὸ λεύκωμα μου, τὸν λέγει μίσχυμον ή Κατίνα.

— Εὐχριστός σηματεῖ μου νέα τραΐνα, ἀπεκτάτε ἐ Γεώργιος, καὶ λαμπέσσων τὸ λεύκωμα πράγμα;

Τά χρυσοῦ τα μαλλιά σου, Κατίνα,
Τα φύλα τσαρούφορου σου κεφαλί
Μάτια τα βρύο μέσον· τὸ πάρτο καὶ πάλι
Τὸν φεγγαρό δύσκολον ή πενία.

Τὰ χρυσά τα μαλλιά σου θαυμάζω
Όταν πάσχουν^θ μέ κάθε δέρη,
Μά γιδή κείνα τινά πεινά δαμάζω.
Άδεις δύκτων, δώραν μου, ταΐρι.

ହାତୋନି

1

Απὸ τοῖς λαγύνθοις

Κρατώ τὸ δίκοπο μαχαίρι
τῆς λέγω εὖχ, θά σκοτιωθῶ...
ἡ πλούτη χαμογελάει
σὺ γε μὲν λέγει νῦν Ιωάννη.

Σκύδω, 'ἢ τὰ πόδια της μὲ κλέμα
κατερχλωμὸς καὶ ταπεινός·
οὐ·' ἔνα δάκρυ της μὲ βρέγη
καὶ γέ πλακόνες ἐσφράγε.

.... Σήκω τά στήλα μου της γηών
ματοβεμμένη την καρδιά μου,
κι' έν ω 'ε τα χίρια απαρταρέ,
κινή κρέζει τ' άποντα της στέμα
Μή μου λεγώσῃς την ποδιά μου! ...

•Июн К. Еззіфадунбаев.

THE KODAK THE NIKKON

*(See also *Yuan Shih*, *zongyuan*, *qitidian*.)*

"Εσπέραν τινά, καθ' θη στηγμήν ο φ. Ιησούς δύει
ώχρες, ο Θεός μας ἀράς τὴν κόρην τοῦ πατρὸς περι-
δινούμενη ὑπὸ τῶν βλαστούσιν ἄρρων, ἔθετο τὸ
πτερύγαν πόδες ἐπὶ τῆς μαρτυρίου· τὰς δὲ πτε-
ρύγας μετὰ στηγμάτων ποιήσατο πρὸ τοῦ παντού
ὅπερ ἀντέτινε τὴς γονήσεις. Ήπι τὸ στήγην αἱ
τοῦ καθημένη βλοσφώπης γλαύκη ἀνταγγείλα δια-
κριθεῖσσην τὴν ἴστρεσσαν, τοῦ επιπλεοῦ ἡ εἰσιτή-
σις ἐπέφερε καὶ οἱ Θεός τινες. Ἀλλὰ δέσμειοι
καύλοις τὸν τὴν εἰσοδον φρέστερα βράχον, ἣ
φησικαὶ μαργαρίται δέ τις ἡδὺ θίσθιν νὰ κετωτεύσω τι-
μητὸν ἐμονὸν καὶ ἀκόνιτον τὴν μετά τὰς γονέ-
τος ὄμηλας τοῦ Τρίτωνος.

τελείων. Ούδεμίς τῶν εὐπέλων τούτων δυσφέ-
ξουν, αἵτινες τραχύτων ἀποστωτῶν λοιδόρων εἴη-
τε διαγνώσκοντες κύματα, ὑπένοι με ποτέ
θεραπίαν κατέ προσποντον, οὐδὲ ἐπειδὴ τα περ-
μοῦ ἀλλὰ διὰ μαρτυρίους μνήματος, αἵτινες ταῦτα
δι-; οὐτορθοῦ νέοι διαμένοι ὅλοις ἀντεργεστοῦ
ὑπὸ τὸν ἀπάθετον τῶν αἰώνων ροῦ δοτὶς φεῖ-
δη ἀλλοὶ ἵτι τὸν ἄγρον Νικαρέων ἔριοι περπό-
νε μὲν ἔγρη φθέραι, ἀλλὰ ἀμερότερον ὑπέ-
ρχεν, κατορθῶσις τῷ ἐμποτοῖσιν αἴτοις μερφό-
θεν τοι ἀφράντος πελτίστων, ἀπεταχθέντων συ-
νανθρωποι φθέραι, ταπινώσων καὶ οὐθαμάνοι. Ἀλλὰ
τοις εἴησι καὶ πόλιν τὴν δύσην τούτην περ-
ιβαλλον; Ιδοὶ μέρκον διετέλουσ δικονέοντες μοῦ;
Θεάμε, ἀλλ' οὐδέποτε τὴν ἴρωτὸν τούτην ἐ-
τολμήσουσι νοοῦντες προβάθηται δύτει, κατέπιεν ἡ
μόνη ἀπερίπτωτη, ἀποστολή, ὑπερειστεῖσι τάλις, εἰς
τὴν μεταφράσθησιν μοῦ. Ὁ Θεάμε, εἰμὶ μῆτρα
τῶν Νικαρέων, ιδοὶ δη πῶ; ἔγνωμι γόνος.
Ὅτι πρὸς αἰώνων ὁ θεοτελεῖς ἥπατος Ἰδωματί-
χος εἰ τοις εὐθέστροποι τῶν Κολχῶν γῆς τὴν καλλί-
μεροροφον ἔστενον πλὴν θεοτυπῆς φέρεικαντρά,
τὴν εργα τοι Λίθου, δίλιπλα τε ἱρά τε περδί-
γη, πρὸς τὴν ἰρεβάλλεις Ἰειλόντας κατευθύνοντες,
οὐ θεῖς τοῦ πόνου, ὁ γιονθρῆς Ποσειδῶν, διπλῶς
ἐπιλαρνάθη μήτοις πάτει τοις ὅρπετίδοις καὶ
τοις ἀρπαγαῖς, καὶ ἀγανάκτην σπάλην ἐν τῷ ἀντρα-
μοῦ ἐπι τοὺς ἄλογοις αὐτῷ δὲ ἐπονημάτη
τῶν συνδομῶν αἴτοις ἴσπεικαντεῖσι τὸν ἀντετέλην
οἱ Κρήτες.

Εἶτα διερμήνεις κατεπίκαπις τὸν χρυσόπτερον
ἀτόν, διτοις δι' ἤδε γένους παλμάτος τῶν κολο-
σσίσιον αἴτοι περγύνων κατετέλει τὸν μέν
τὸν ἐντηρημένουν ἀνέμων τῶν πρὸ τοὺς Ηραπ-
οντων συνεπάσι τοῦ χίλου τοῦ ἑντεύθισθος, καὶ
οὐρανόπεπτος γαλάτην ἐπιλέμπουσος ασπροπόν καὶ
πέλιν τὸ πρὸ τοὺς Σφερέρ καὶ ἀφράδον, κύματα.
Οι πιντήκονταί θρωνει, σπειλαντεῖς τῷ σωτῆρι διῃ
ιπειβανούσι καὶ πέλιν τοῖς Ἀργύροις μετά τῆς ὀ-
ρατος δραπτίδος, ητοις, ἀπεργχωμένη τοῦ φτηλαίσου

μον, μειδιόθεα, π. οὐδὲ ἀμοιβούν τὴν ἔντικε, μέρος
τῶν ἐν τῇ πινδῇ αἴτοι περαχγυμένων ραμάκων.

— Εἰσὶ δέδω, μοι λέγε, τι, ὅπερ εἰς οὐδέπο-
τερησσα δι' αἱ καλλίμορφα Νιμφαι ήτοι τοῖς γρησοῖς τῶν
φρεσικῶν τούτων καὶ θ' αἴποτες μάργος γόνοις
ἔπεσται δι' αἱ καλλίμορφα Νιμφαι ήτοι τοῖς γρησοῖς τῶν
τεγκατζίδηναι φύλακον τὰ θολολεπίσματα καὶ θὲ
δύνονται δι' εὐέτον ίσειν να πρέπει τοις δι' αἱ πο-
θήτες.

Ἐκπληκτος ἀπειδέλμην τὸν παρέδον ταύ-
την διωργην, Ἡ Μήδια τεῦται αἴτοις κατεδίπει
τὸ ἄντερον μου καὶ ηγούλουθη τοῖς Ἀργοναύτας
οὐδὲ θερολέπτες τοῖς ἴμαρχοντι μετ' οὐ πολὺ
τοῦ νηπιών τούτων οὐρωπούσος.

Ἐποκηρύμνη χρηστὸν τῶν μαχαιρῶν φρεμάκων,
καὶ ἐγνώμονι μυκτηρώδης δέσποινα τῶν Νιμ-
φῶν σύμπαν δὲ τοι τοι θεατρούσιν αἴτοντας ἀντι-
κείμενον. Μήρι τούδε οὐδέποτε ιτύλιπον ποτεινά
προσενεγκόθι θρούσος πρὸς με, οὐ μὲν ἀτενήση καὶ
δι' ἀδιοίσις δημιατος ἀλλ' ἡδη, θεάμε, μιαὶ δὲ
εὐτῶν, ή δρόμον Ρόδεια, μετ' ἀποτετόντος θρό-
νου; τολδεῖ νι μὲν περιφροῦ. Πρὸ τούτων θηραμ-
πίων αἴτοντας τοῦ ὄμοιον τῶν περθρέστων τα-
κεθήμενοι ἔπειται ἐν κούλῳ μπό διστρεπταν εἰκόνε-
ις μαρκάρην ἑντεύθων ἀποτετον, ἐλάσσον περὶ ἐ-
ροῦ. Η αἱρετὴς ἔσθλου καὶ ἀνύψων τοῦ δερο-
ειδεῖς σύρνογχος πέπλος των οἰνοει προσκε-
θεσσιν ἡρπάστης ἐν κούλῳ μπό διστρεπταν εἰκόνε-
ις μαρκάρην ἑντεύθων ἀποτετον, ἐλάσσον περὶ ἐ-
ροῦ. Η αἱρετὴς ἔσθλου καὶ ἀνύψων τοῦ δερο-

ειδεῖς σύρνογχος πέπλος των οἰνοει προσκε-
θεσσιν ἡρπάστης ἐν κούλῳ μπό διστρεπταν εἰκόνε-
ις μαρκάρην ἑντεύθων ἀποτετον, θα γελώ-
δηντον ιδεύσσοντας γλωττας τότε καὶ μόνον τὸ ἐν
τῷ στήλαις μου κοχλάζον τοῦ μίστους θραστειον
θα κατευνασθῇ. Ἀλλὰ θα μοι συνθράμμε, θεάμε,
ἐν τῷ ἐδίκτικτον τούτῳ ἥρη μου, προφρόνως ὡς
πάντοτε.

— Νείνον, γόνοσα, ἀπειράντο ίσεινος, καὶ θα
σπεύσω δους ἀν μοι ὑποδέσθη: εἰπε λόγον, καὶ
τούσις ἡς ἀδειτταν δεστήρ θ' ἀπέλθω πρὸς ἴκ-

τέλεσιν εύτεο. Πέθεν ὁρείλων γ' ἀρξαμεῖ τοῦ ἱρ-
γκου, ὅπερ μοι ἐπιτάσσει;

— Βλέπεις, Θεάμε, είπει ἡ κόρη τῆς νυμφής τὴν λεπτὴν ἐκείνην χρυσήν ἀλύσουν τὴν κραμα- μένην δύσποναν τοῦ δώματος μου· εἰσὼν κατόντος σε οὐρανούς ποτέ· διὸς αὐτὸς τοῖς φίλοις τοῖς αὐθίστοις ἀπολογητοῦσαν ἀλλὰ ἐπειδὴ μηδὲν τοις ἀπολογηταῖς καθ- δον προσπεκθεὶς ν' ἀποστείλειν αὐτήν. Διὰ τῆς με- γικῆς ταύτης ἀλύσου θὰ διηθῇ τὸ δίδυμό μου. Αἴ-

ρων, κατά τὴν πάτετα, ὅποι τὸν μορφὴν τῆς Νέαρ-
ης ἀράδοσθε, τὰς φλέττας αἱ τὴν Ρόδους,
τὸ πορεύοντα εἰς τὸ περάλιον σπιλλάντη τῷ κομβί-
ζουσαν αὐτήν κατσούνων ἀμοινοὶ τὸ σχῆμα πρὸς τὰ
τὸν Ναυρόν, πλήρεις εἰδούσην ὑπέτος παρέμοντος
σκυγκέα ἐν τῷ προρρηθεῖσας δραστικοῦ περιε-
τικοῦ πλείσμας τῶν ἀραιούσιν ὅπως ἀπενίγκασι
τὸν λέπρηγον. Ζέ, δοτίς θὲ μοὶ συνοδεύεις πρά-
την τὴν λεπτήν χρυσῆν ἀλών, σὺ μάλις ἔκτις
τοῦ σπιλλάντου κρυπτήμαντος διοικεῖς τῆς πλευρᾶς
αὐτοῦ ἐφουρεύεις πειλαῖς αἱ ἄγριους ἔων τὸ
άντοια. Ἐγὼ δὲ ποτίσσω αὐτὴν δέοντα τὸ μαγ-
νητικόν νέμα, θὰ ἔξιται πάρετος βαίνουσα κατ' εὐ-
θεῖαν πρὸς τὸ ἀντρόν μου· σὺ τότε εἰσέρχουσαι
εἰπὼν αἴτης θὲ νὰ εἴρῃς ὑποκύπετον δίπλων πτυχάματος
αὐτοῦ διστάσας ἀκούστων, φέρεις αὐτὸν πρὸς ἡμᾶς· διότι
τὸ διάτημα τὸ δίπλων νὰ δύνω αὐτὸν ιδιωτικόν, ἀλλὰ
πατέλλων νὰ δύω αἰτίαν συφρεμένην πρὸς ἡμῖν ἀνα-
θετούσαν. Ἀλλὰ ταῦτα δέοντα νὰ γένουν, Θεάμα,

Δύο εἶται διείσδους μετρέψῃ της, ἐπιγνωμός ἀ-
νεμάνων τὴν ἀνάλαβησην μου. Πλὴν ὡς πατέρη μοι
ἰρημένο ἀπονήσας καὶ ἀπέιλει νὰ μὲ ληφθεί-
ται ἐν δὲν ἀλογονών κέργη τὴν γλωσσαν μη-
στίν μου, ὁσεὶ ἦτοι δυστόπιον ποτὲ ἡ Ἐλλὰς νὰ
ληφθούντῃ ἀρόν ἐπάλεσθαι νὰ μηγενοῦ... Ἔκα-
ριαν πρὸς τὴν φωνὴν τῆς νοσταλγίας μου, ἡ τις
ἐπειστάντα καθ' ἐπάσχει καὶ ἀπέιλει νὰ μὲ φέρε-
ιες μεραρέων. Μετράν της Ἐλλὰς ἀμπελώνων
διεύ ψυχῆς· ή ἤργοις διὸν μὲ ἀποκυρίας, ή με
γάλη πόλες διὸν μὲ ἐπιστροφής, τίποτε δὲ δὲν
ἡθύνεται νὰ ἴσπεται τὰς σελίδας μου καὶ μὲ ἀ-
νελαύνουροφ. Εἰσέναλον κακοῦ τὰ χρήματα, πε-
ρημάλιους κατεπιγούσες ἐργασίες διοτες παρέδω-
δον εἰς τὰς ἐντυρίφουσι τὰς ἴσποτολῶν της καὶ
συνεχές ἀδιχημένης ἐπιτυχίους. Τὰ σπεράροντα
τοῦ μαγαλῶν καταποτήσαν διὸν μὲ ἐνδιέφερον
έναν ἰσράδωναν ἴσποτολή τις τῆς Ἐλλάς μου πα-
θητούσα διὰ εἰς τὴν ξυνοίαν καὶ ξενοῖαν τὴν πα-

την βαθεία ποιητή, μήνων ἄρ' οὐ ἀπάντα τῶν Νομού
πόν τοι φαντα παραδοθέντων εἰς τὴν γλυκύτα τοῦ
ὑπέρπετου Μερρών περιπτών¹ θεῶν σὺ δύον γέ
πατερούς καὶ ἡμέας ἀποκατέστησε τὰ γενεᾶς
ἱμφάταις ἀπεις φέρον ἐπι τὸν ἔχοντος βράχου
τῆς δεκτῆς δοτίς καλῶς ἴντεσθαι φάνεται· τότο
ιστε τὸ σύνθημα τοῦ σ. ἦγε οὐ στενως ἄλλ' ἂν
διατρέψῃ ἵν τοις τοῖς στήριξι, ἑδύν προπλάνεται
ε. Οὕτω κατέ τὴν γένετα τῆς ἰστούσης οὐ δυνα-
τηθεὶς ἐπολεμεῖ τὸν ποιησόμενον γέρων, οὐ δυ-
νατηθεὶς ἐπειδή τοι παρουσιεῖν τὴν τολμηρήν ε-
ργασίαν²· [Επειδή τὸ τέλος].

ΚΟΡΗΛΑ Δ. ΠΡΕΒΕΖΙΩΤΟΣ

ΒΙΡΓΙΝΙΑΣ ΙΙ· ΕΥΑΓΓΕΛΙΟΥ

ΤΟ ΜΥΣΙΕΤΟΡΗΜΑ ΕΝΟΣ ΣΥΖΥΓΟΥ

—~~10~~—~~10~~—
«Adorapla! τὸ ὅροπα σὺν εἴρεται

11

(*Συρδύτης ήσε πρόνυρος λαλών*).

Διό έτει διαδίωνος μπράβη της, έσχανθος ά-
ραμών την ανάλαρην μου. Πλήν ο πατέρ μου
ιδρύσαντος άποκριτών και ήτανει ων μάλιστα
χρήση άλλην μετανόησης την γλώσσαν μη-
τέντων μου, ώστε ίστοι διαστάντο ποτέ ν' «Βάλε νά
ληγμονήθη άρρων ιπάσθη νά μηγεν...» Ειδώ-
μας πρός την φωνή της: νοσταλγίας μου, ή τις
πεπαντελεία καθ' έκσταντ και ήτανει νά μάλιστα
μαραρόμε. Μαράν της «Βάλες θηριώδη
έννυ φυχής: δίν ίργασιά δίν μ' αποκριδει, ή μα-
ράλη πολις δίν μ' ιππαρμόδι, η ποτε δίν
ποτε ποτε νά ξέπλυντο τα σπαθες μου και μάλιστα
μαρούσρο. Βέβαιων κακώ: τη χρήση μου, πε-
νημάτων κατεπιγγύσεως ίργαστε άντος: παραδί-

δῶ εἰς τὴν ἐπιφύσην τῶν ἰπποτῶν τῆς καὶ
συνεχῆς ἀδεγμάτων ἀπατητικής. Τὰ συρέφοντα
τοῦ μαράλου πατεστήμενος δίν μ' ἐνδέσμορο-
ντα ιεράδυναν ἰπποτάλη τις τῆς Ἑλλῆς μου πε-
ριήρχοντας διὰ εἰς τὸν ἄνεμον καὶ ἔχοντα τὴν πο-
λεῖαν θεραπεύειν καὶ ἡρᾶν ἀξιοτύγχα-
νος· οὐδὲ· «Ἄλλος διὰ πρὸ τῶν ἀνακτών διπλο-
γγεφεκτῶν βίσσων, ἀνεφοδεύοντα ληπτομοφίανες
πρὸ μαζῶν ἰπποτῶν τῆς μαράλης στροβίτες, ὡς
τούτην, μητράς μου.

Οργανώκει ο σπληνομόδιος μου διπλανέντο καὶ ἡ
νοσταλγίας μου καθιστάται ἀπικυνθωμέστερά, ὡς
οὐδὲ μὴ δυνάμενος νὰ ἀνδύει εἰς τὸν ταῦτον χω-
ρισμοῖμον τὸ τρίτον ἔτος τῆς ἀκοδημίας μου, ἀπε-
χερτόνως αρρενόπολης τὴν προστάτευσάν μου καὶ
μὴ ἀνέμαντο σύντο τὴν ἐξόλουν τοῦ πατέρος μου,

ούτε τὴν ἀνάληψιν μου, ἐπειδήσθησαν αἱ τὸν πρῶτον ἀγροδρόμων δίκη θυλέρων ίτομος· ν' ἁντιμετωπίσω τὴν πατρικὸν ὄργην· καὶ διθύρανεν,

τιοὶ μὴ ἐπικινδύνων εἰς τὴν γνώσιν της τὴν γραμμήν προστάτιδα της. Ἡ ἀνέκπορος θεῖα της εἶχε πρό τινων θηρέων ἀπόδαινα μὲ τὸν πόνον ὅτι τὴν ἰ-

"Επί τέλους ἐπέτησο τὸ σδεδωρινὸν ἰδεῖν τοῖς πατριδοῖς καὶ οἷς πελμοῖς διερήγησον τὸ στῆθος μου. Ἐπειδὴ τρέφομαι ἀνάπονος, χωρὶς νῦν ἀναμένωμα τοῦ θεραπευτοῦ μου εἰδέναι· τοῦ πατέρος μου, τοῦ πατέρος τῆς ὑπόπτειας, τῶν μεταποντίων, τῶν προσθήκης τρυφερά τα κυρίοις, πρὸς οὓς ἐπετρόποιοι λογιστοί μου ἔδωσαν, ὡς ἡ μαργαριτὴ βαλόνη πρὸς τὸν Πλάτονα. Προσεγγίζομην δὲ τὴν χεράν, ηπειράν, θὰ τὸν παρεψώμενον ἵτι τὴν θέση μου, καὶ οὐδέποτε ἡ καρδιά μου, ὅσος χερὸς δραματεῖ. Ήγένετο τὸ πατέρες μου ὀπέστατο τὴν φυγούσην ὄφρα τρέπαντας, μέχρι της εἰσίναι τῆς "Βαλονῆς μου.

Μετέπειτα μόνον.

— Καλά μου Φιλίδην, φράνει, ἐπανήλθες λατέρο! .. Προπρόθυμός την συγχρόνη, ηπειράτης μὲ πλάτην... Εἴμαι μάκρη τοῦ λατού εἰς τὸν οἰκουμένην καὶ δέν έγω ἀλλον ν' ἀπάγω έπειτα στο... .

Τὴν ἀθλιψὴν τῆς καρδιᾶς μου θαρράσσει, διατεθεῖσαν φύτων ήτι ἔγώ θετις τῇ ἀπέκλιμαν τὸν ἡγεμόνας εἰκοστοτετραλογίας πλειστέρων τῶν ξέλων, λιρώτερον τῶν γονών της ἀνέστη, ήτι θέτο ἀσφαλής; Τὸν ἀγάπην μου ίππουρονθάσεως, καὶ έτι θά δερμάτινον ήτι μάκρη μόνη...

Τρόπον αιθηρίους διμάχηστος τὴν τρόφον μου,

"Ἔτοι πρώτη δύναμις, Ἡ πόλις μόδις ἀγνοεῖσται· μεθυστικά εὐωδίας ἀνθέων διπέ, εγὼ τὴν ἀπεβοήσαρα καὶ ἡρευόμενην ἴμεντὸν Ἀνταλοῦ ἐπὶ τοῦ ἄδειον τῆς Σαρόνης, ἐπ' ὅ τι πέπτει τὰ θεά-
τρα, καὶ οὐδὲ δύει εἰναι ή εἰς ἀπέφεντον καθος ἀνθέων πάντα διεὶς τὴν ἐρῶνταν δικακεών κερδίκεν ποιεῖ διν τὸν δι γέ την Ἐπαγγελίαν, θη ἐπανέ-
βλεπον μετά μαρκάρων ἀποστέλλει.

γυναικας ποιητην καὶ ἀφοσιωμένην, τίποι εἶχε προ-
κολληθῆ ἐξ τὴν ὑπερστίαν μας, νέα συλλογή μετά-
της γειτάτης μεν ἔλειτε περίγουσαν εὐτῆ τὴν
προστάσιαν την. Η τρόφη μου εἶχε δύο θυγατέ-
ρες ἱράγοντας εἰς τι ἐργοστάσιον κανον. Εγ-
καθιδρύθη πλευράς την, ταῖς τὴν ἀπόρειαν αποθε-
μειψαὶς τῶν τε τέκνων, ταῖς τὴν περιφέρειαν
ζήν ἀνέτοις καὶ μετά πολλόγια, Ἐτο δι, τη ἡρευόμενη

Μέ άποψης παλμούς χαρξτήσαντον τη μητρόπολην έπειτα τον μητροπολίτη των λαμπρών και πιτρών, και μία όποιαν αγκαλιάσσουν άποψησαν την ξυλιάνη μηγαλωσθεν τελεόδων της πόλης! «Ο χώρος δεν ιρμόσει ταν οικείων της πόλης!»

πλάτησσον ἀντωγωρίας μες, οὐκέτητο καὶ μοι
διδύκις τὴν χειρὸς ὡς νῦν ἔχωρθεσσαν ἀπὸ τῆς πα-
ραμονῆς, πλὴν κατὰ τὸ βερὸν οὐκέτιν εἰν τῇ ἀ-
ντωγωρίᾳ περὶ τῆς οἰκίας: κατέτιμι εἰλίκια πλειό-
τερον τὴν ἄγραπην. Περήπτηος τὸν "Ἐκτοφε καὶ
ἄρρενας εἰς τὴν οἰκίαν κρήτων τὴν Ἑλλαν... .

*Ακριτικός θεωρούμενη την πάροτρα διέποντα στιγμήν, καθί ήταν έξαιρετά εἰς τὸν τραγύπλον μου κινητήρα, που λατοπελτήσατο σε συγκρίσιμες έποι της ίδιας μου. Διάφορα οφέον των θρησκευμάτων της αρχερίας μου ήρθαν γιατί... «Ενήσης αύθισσε το ά-

